
Petőcz András

A TENGER DICSÉRETE

anyámnak

A könnyed hang!

A parton megállsz,
csak úgy, könnyedén,
és közben, gondolatban,
hagyod a toll-futást,

a mozdulat könnyed
ívét, a jókedvű,
nyugodt szaladást
a papír végtelen

hullámozó felületén,
simaságán-fehérségén,
hagyod, mikéntha
szaladnál tengeren,

lábad hullámokon
tapod, hullámesúcsokon,
-völgyeken, tarajos
hullámhegyeken ível

végig a toll, tollad.
félálmodón, ringatva
szinte, és mégis:
majdnem-éberem.

Megállsz a parton.
Előtted végtelen víz,
végtelen vízfelület,
és lesed, figyeled

a hullámok életét,
feltámadását-elbukását,
lélegzését és futását,
csúcsokról zuhanását,

és lönn!, a légben
sirályok, albatroszok
és egyéb madarak
víjogását-sívítását,

repülését és siklását
nézed: könnyedségüket,
papírjaikon-szaladásukat,
és irigyled őket;

tollad szaladását
figyeled papírodon,
a nevetést, ahogy
futnak, szaladnak

elő a semmiből
szavaid, a víz,
a tenger mélységeiből
talán, a hullámozás

ritmikus ismétlődéseiből,
az új és új elbukásból,
a hullámcsúcs-zuhanásból
és a vágyból.

a vágyból, hogy
egyszer végre tudnád
kimondani, leírni,
magadból kitépni,

kiszakítani, hogy
mi ez? A végtelen víz – – –
A tenger mozdul,
a tenger mozdulatlan.

A könnyed hang!

A tengert nem lehet
kimondani, sem súlyosan,
sem könnyedén, hiába
ez a játékos toll-futás.

Nézd a madarakat!
Ők tudják, mi végre,
mi célból röpködnek
itt, ki az, ki hívta

őket, és ki az, ki
szépségük múltán
elmúlásukról is
gyöngéden gondoskodik.